

Sygn. akt III CSK 337/17

POSTANOWIENIE

Dnia 20 kwietnia 2018 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jacek Gudowski

w sprawie z wniosku J. O.
przy uczestnictwie C. N.
o rozgraniczenie,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 20 kwietnia 2018 r.,
na skutek skargi kasacyjnej uczestniczki
od postanowienia Sądu Okręgowego w K.
z dnia 25 sierpnia 2017 r., sygn. akt II Ca (...),

**odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania i
zasądza od uczestniczki na rzecz wnioskodawcy kwotę 540 zł
(pięćset czterdzieści zł) tytułem zwrotu kosztów postępowania
kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 25 sierpnia 2017 r. w sprawie o rozgraniczenie nieruchomości Sąd Okręgowy w K. oddalił apelację uczestniczki od postanowienia Sądu Rejonowego w S. z dnia 7 listopada 2016 r.

Uczestniczka wniosła skargę kasacyjną, wskazując, że skarga jest oczywiście uzasadniona, gdyż doszło do naruszenia prawa materialnego przez jego niewłaściwe zastosowanie, polegające na dokonaniu rozgraniczenia z uwzględnieniem stanu spokojnego posiadania, który został przez Sąd błędnie uznany za stan prawny, z jednoczesnym naruszeniem kryteriów dokonywania

rozgraniczenia, gdyż stan posiadania uwzględniony jako podstawa rozgraniczenia nie był ostatnim spokojnym stanem posiadania w rozumieniu przepisu art. 153 k.c.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna jest nadzwyczajnym środkiem zaskarżenia, przysługującym od prawomocnych orzeczeń sądów drugiej instancji, a jej celem jest ujednolicanie orzecznictwa, rozstrzyganie istotnych zagadnień prawnych oraz eliminowanie z obrotu orzeczeń oczywiście błędnych lub wydanych w wyniku postępowania, które było nieważne (art. 398⁹ § 1 k.p.c.).

Przyczyna kasacyjna określona w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. (oczywista zasadność skargi kasacyjnej) występuje wtedy, gdy skarżąca wykaże, że wyrok zapadł z oczywistym, rażącym naruszeniem przepisów prawa lub podstawowych zasad obowiązujących w praworządnym państwie, widocznym na „pierwszy rzut oka”, bez konieczności prowadzenia bardziej szczegółowej analizy (np. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 27 kwietnia 2006 r., I CZ 15/06, nie publ., z dnia 26 kwietnia 2006 r., II CZ 28/06, nie publ., z dnia 29 listopada 2007 r., II CSK 460/07, nie publ., z dnia 18 czerwca 2008 r., III CSK 110/08, nie publ.).

Zarazem art. 398⁴ § 2 k.p.c. wymaga złożenia wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej oraz jego uzasadnienie. W razie powoływania się na przyczynę określoną w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c., uzasadnienie to powinno wykazywać, że zaskarżone orzeczenie oczywiście narusza prawo, czyli jest niewątpliwie sprzeczne z zasadniczymi i niepodlegającymi różnej wykładni przepisami albo zostało wydane w wyniku oczywiście błędnej, widocznej bez głębszej analizy prawniczej, wykładni lub niewłaściwego zastosowania prawa. Ponadto skarżący powinien wykazać kwalifikowany charakter tego naruszenia (postanowienie z dnia 10 stycznia 2003 r., V CZ 187/02, OSNC 2004, nr 3, poz. 49).

Nie jest dopuszczalne przenoszenie argumentacji służącej wykazaniu przyczyny kasacyjnej do uzasadnienia podstaw kasacyjnych ani odwoływanie się do tego uzasadnienia, podstawy skargi bowiem są badane dopiero przy rozpoznawaniu skargi, po jej przyjęciu.

Uzasadnienie przyczyny kasacyjnej jest wadliwe i niewystarczające, a wywody skargi wskazują, że skarga kwestionuje ustalenia, co w postępowaniu kasacyjnym jest niedopuszczalne (art. 398³ § 3 k.p.c.).

Z tych względów Sąd Najwyższy orzekł, jak w sentencji (art. 398⁹ § 2 k.p.c.), o kosztach rozstrzygając na podstawie art. 520 § 3 w związku z art. 13 § 2, art. 391 § 1 i art. 393²¹ k.p.c.

aj

r.g.